

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušnost X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 17. 2. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou doplnil prohlášením ze dne 24. 2. 2021. Uvedl, že do ČR přicestoval z Mukačeva přes Slovensko linkovým autobusem dne 7. 8. 2019. Je svobodný, zdravý (bere jen léky na vysoký krevní tlak), pravoslavný křesťan. O mezinárodní ochranu již v ČR jednou žádal, a to v roce 2019, přičemž azyl mu udělen nebyl. Důvodem nové žádosti jsou žalobcovy obavy z návratu na Ukrajinu, jelikož má ve vlasti problémy kvůli účastem na demonstracích proti vládě, za které si nechával platit. Žalobce potvrdil, že o mezinárodní ochranu žádá ze stejných důvodů, jako v případě jeho první žádosti. Na výzvu k seznámení se s opatřenými podklady žalobce reagoval tak, že nemá žádných výhrad, návrhů či doplnění.
2. Napadeným rozhodnutím žalovaný opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu posoudil jako nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti o mezinárodní ochranu, spisového materiálu k předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z informace IOM - Ukrajina - Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 25. 4. 2020 a z Informace OAMP - Ukrajina - Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, ze dne 8. 8. 2020. Dále shrnul průběh předchozího řízení o první žádosti žalobce, v němž bylo pravomocně rozhodnuto, a zejména rozvedl důvody, o které žalobce opíral první žádost o mezinárodní ochranu. Po posouzení důvodů uvedených žalobcem pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dospěl žalovaný k závěru, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. údajné pronásledování vládou kvůli účasti na protivládních demonstracích. Dle žalovaného však na Ukrajině nedošlo od ukončení předchozího řízení ke změnám, ČR nadále považuje tento stát za bezpečnou zemi původu. Žalobce přitom neuvedl novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení obav žalobce z návratu do vlasti.
3. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou, již navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že žalovaný porušil § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a nebyly zohledněny skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce. Žalobce tvrdil, že má zprávy z Ukrajiny od svého kamaráda, že ho lidé z provládních organizací hledají a vědí, že je v ČR. Totéž žalobci potvrdila i jeho matka. Tito lidé také volali žalobci před dvěma či třemi měsíci do ČR a vyhrožovali mu, že ho zabijí. Dle žalobce došlo k porušení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany na základě těchto ustanovení. Žalovaný vycházel pouze ze skutečnosti, že na Ukrajině nedošlo od doby skončení řízení o předchozí žádosti žalobce k žádné změně. Tuto informaci čerpal z Informace OAMP-Ukrajina-Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy, o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 25. 4. 2020 a z Informace-

Ukrajina-Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, srpen 2020, ze dne 8. 8. 2020. Uvedené informace však žalovaný použil již při hodnocení první žádosti žalobce a od té doby nezkoumal, zda jsou aktuální. Dle žalobce nevzal žalovaný v potaz zásadní důvod, který žalobce uváděl při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jímž je hrozba pronásledování žalobce ze strany provládních organizací. Žalovaný konstatoval, že se důvody žalobcovy žádosti zabýval již v předchozím řízení. V řízení o opakované žádosti se pak vůbec nevěnoval zkoumání, zda nedošlo k zásadní změně situace. Žalovaný tedy žádost označil za nepřípustnou pouze proto, že šlo o žádost opakovanou. V tomto postupu žalobce spatřoval nezákonnost postupu žalovaného. Žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Uvedl, že námitky žalobce nikterak neprokazují porušení právních předpisů žalovaným. Žalovaný připomněl, že se jedná o opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ten v průběhu řízení o první žádosti ze dne 15. 11. 2019 označil za důvod jejího podání pronásledování vládou, přesněji neodůvodněný zájem o jeho osobu ze strany nespécifikovaných civilních osob v bydlišti jeho matky a snahu o legalizaci dalšího pobytu v České republice, kde chce žít a pracovat. Žalovaný s odkazem na informaci Ministerstva vnitra, dle které je Ukrajina bezpečnou zemí původu, konstatoval, že lze Ukrajinu považovat za pro žalobce bezpečnou. V případě jakýchkoli problémů tak může žalobce využít ochrany kompetentních orgánů ve své vlasti. Žalobce podal dne 24. 2. 2021 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž uvedl, že se do své vlasti vrátit nechce, jelikož má na Ukrajině stále stejné problémy, tak, jak je popsal v předešlé žádosti o azyl. Dále potvrdil, že jiné důvody k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá. Ty nedoplnil ani v reakci na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 19. 4. 2021, ve které uvedl, že nic dalšího nenavrhuje ani nedoplňuje. Žalovaný na základě všech shromážděných podkladů zvážil přípustnost opakované žádosti a dospěl k závěru, že se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu § 11a zákona o azylu, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu §12 a § 14a téhož zákona. Žalovaný se zároveň odkázal na skutečnost, že bezpečnostní a politická situace na Ukrajině se nezměnila a nezměnila se ani situace žalobce. S ohledem na tato zjištění proto konstatoval, že se při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Na podporu své argumentace odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-26, ze dne 5. 11. 2020, sp. zn. 9 Azs 231/2020, ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, a ze dne 16. 1. 2019, č. j. 4 Azs 319/2018-38.
5. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

6. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.
7. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
8. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
9. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, plyne, že: „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.*“
12. V dané věci není sporu o tom, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 17. 2. 2021 je opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť žalobce žádal o mezinárodní ochranu již v listopadu 2019. Tehdy žalovaný žádost žalobce na udělení mezinárodní ochrany žalobci zamítl rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 7. 2. 2020. Z důvodu opakování žádosti bylo na žalovaném, aby v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu posoudil přípustnost žádosti, a to optikou shora citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

13. Otázkou, kterou bylo v nynějším řízení třeba na prvním místě zodpovědět, je, zda vůbec žalobce uvedl v nové žádosti nějaké nové skutečnosti oproti původní žádosti, popřípadě, zda se žalovaný jinak (vlastní činností) dozvěděl o nových pro věc relevantních skutečnostech. V případě existence nových skutečností či zjištění je pak třeba posoudit, zda kumulativně splňují podmínky vyjádřené v § 11a odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu. Tímto mechanismem dospěje správní orgán k závěru ohledně přípustnosti opakované žádosti.
14. Pokud jde o důvody nové žádosti, je na žalobci, aby je v souvislosti s podanou žádostí sdělil. V daném případě byl žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti na důvody dotázán. Uvedl, že chce zůstat v ČR, protože na Ukrajinu se vracet nehodlá, a dále výslovně sdělil, že jeho důvody jsou stejné, jako v případě žádosti předchozí. Žalobce se opět zmiňoval o možném pronásledování či hrozbě vážné újmy ze strany blíže neidentifikovaných osob, které dovozuje ze svého působení na protivládních demonstracích, za které si nechával platit. Žaloba se omezuje na zdůraznění toho, že si žalovaný neopatřil dostatečné množství aktuálních informací o zemi původu žalobce. Žalobce však ve správním řízení konkrétně nesdělil, jaké nové důvody pro podání opakované žádosti měl. To jen podporuje závěr, že žalobce nové důvody ani nemá, natož, aby se jednalo o skutečnosti, které vyhoví podmínkám uvedeným v § 11a odst. 1 zákona o azylu. Pokud jde o tvrzení, že žalovaný odkazoval pouze na informace, které použil k rozhodnutí o předchozí žádosti žalobce, je toto tvrzení nepravdivé, když rozhodnutí o předchozí žádosti žalobce nabylo právní moci 7. 2. 2020 a opatřené informace jsou zjevně novějšího data.
15. Žalobce v žalobě zmiňoval, že mu bylo telefonicky vyhrožováno smrtí. Tuto informaci však během správního řízení žalovanému žádným způsobem nesdělil, v žalobě ji nikterak dále nerozvedl a své tvrzení ničím nedoložil. Zdejší soud upozorňuje, že soudní přezkum neslouží k uplatnění nových důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž k přezkumu řízení před žalovaným, kde měla být taková skutečnost sdělena. K této námitce tak soud nemohl přihlídnout.
16. Žalobce ve správním řízení vystupoval tak, jak bylo výše popsáno, přičemž ani žalovaný, který do spisu opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, nedospěl k závěru o nastalých významných azylově relevantních změnách ve vlasti žalobce. Bylo dostatečně zřejmé, že jde o případ opakované žádosti podané dle samotného žalobce ze shodných důvodů jako v minulosti, přičemž tyto důvody již byly posouzeny v předchozím pravomocně skončeném řízení.
17. Pokud žalobce v podstatě neuvedl žádné nové skutečnosti, nemohl žalovaný blíže uvážít nad tím, zda takovéto nové skutečnosti mohly či nemohly být bez zavinění žalobce předmětem předchozího řízení o mezinárodní ochraně a zda nové skutečnosti svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Je-li dle správní judikatury v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu klíčovým posouzením „novosti“ uplatněných skutečností, pak v případě, že sám žalobce prakticky sdělil, že nové skutečnosti neuplatňuje, musela být jeho žádost posouzena jako nepřipustná, pokud ani žalovaný nové relevantní skutečnosti neobjevil.

18. Jestliže se žalobce s odkazem na § 11a odst. 1 zákona o azylu dovolával chybějící úvahy žalovaného nad tím, nakolik mu na Ukrajině hrozí pronásledování či jiná vážná újma, jde o nepochopení uvedeného zákonného ustanovení. To hovoří o pronásledování či hrozbě vážné újmy, jež mají případně vyplynout z nově vyvstalých skutečností. Pro posouzení přípustnosti opakované žádosti je relevantní existence nových skutečností a jejich kvalita. Je-li opakovaná žádost posouzena jako nepřípustná, pak se dle § 10a odst. 2 zákona o azylu neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Je totiž smyslem právní úpravy opakovaných žádostí, aby bylo bráněno podávání účelových žádostí a aby nedocházelo k opakovanému posuzování týchž skutečností. Totožné obavy prezentované v žalobě existovaly již v době prvního řízení a rozhodování žalovaného, kde byl učiněn závěr, že Ukrajina je pro žalobce bezpečnou zemí původu. Pokud žalobce podal ze stejných důvodů žádost novou, nebylo namístě posuzovat, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany, když byla opakovaná žádost v souladu s § 11a odst. 1 ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu posouzena jako nepřípustná.
19. Ke zbylým námitkám soud uvádí, že žalovaný evidentně vycházel z výpovědi žalobce při poskytnutí údajů k opakované žádosti, kterou porovnal s výpovědí žalobce v prvním řízení, kde se žalobce podrobně vyjadřoval v rámci provedeného pohovoru. Skutkový stav byl dle názoru soudu zjištěn dostatečným způsobem pro posouzení věci. Výše byla popsána podstata řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž žalobce nad rámec shora vypořádaného neuvedl skutečností svědčících v jeho prospěch, k nimž by žalovaný opomněl přihlédnout.
20. Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, když žalobce se k zaslané výzvě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil výslovně.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 8. září 2021

Mgr. Karolína Tylová LL. M. v. r.
samosoudkyně